

Det er særegent, for det er jo ikke et naturligt fællesskab, slet ikke i indenrigspolitisk henseende, og jeg har tit spurgt mig selv om, hvordan det egentlig kan være sådan. Man ser det selvfølgelig også visse andre steder rundt omkring i landene, men her i Danmark er vi dog vant til, at der er sammenhæng mellem vores indenrigspolitiske og udenrigspolitiske holdninger, og det ser jeg ikke helt her.

Det kan selvfølgelig også give anledning til eftertanke, når man sammenligner Venstres europapolitiske standpunkter med Fremskridtspartiets og Dansk Folkepartis – som jeg forstår i høj grad er det parlamentariske samarbejde, Venstre også tænker på. Det kan godt give anledning til, synes jeg, megen tankevirk-somhed.

Må jeg for mit vedkommende starte med at udtrykke stor tilfredshed med det standpunkt, som hr. Peter Duetoft indtog, da hr. Duetoft præciserede, hvad det egentlig var, jeg havde sagt om folkeafstemninger.

Hr. Kristian Thulesen Dahl spurgte, om jeg havde tænkt mig at komme med en klar udtalelse i dag. Jeg føler mig fristet til at sige nej, men i et forsøg på endnu en gang at præcisere det, jeg har sagt om folkeafstemningen, kan jeg helt bekræfte det, hr. Duetoft har udtalt: Hvis der overhovedet bliver noget at stemme om, så kommer der en folkeafstemning. Og jeg har også sagt i de senere dage, at konklusionerne fra det irske formandskab fra Dublin ikke har ændret mit standpunkt: Hvis det irske traktat-udkast ligger tæt på det endelige forhandlingsresultat, ja, så trækker det i retning af en folkeafstemning. Så der er rimelig god sammenhæng mellem standpunkterne.

Jeg synes også, jeg har lov til at sige, at jeg ikke bryder mig om, at partiet Venstres talsmænd indimellem taler om fedtspilleri i den sag. Jeg hører næsten det samme ordvalg, som når andre taler om at snyde befolkningen eller luske noget igennem. Det er ikke et ordvalg, der er godt at anvende, fordi det igangsætter en hel række automatreaktioner, medmindre det er det, man har tænkt sig.

For mit vedkommende er det ganske klart: Alle spekulationer om, hvornår en eventuel folkeafstemning i givet fald skal finde sted, og hvordan den i øvrigt skal udformes, må afvente resultatet. Man skal have noget at tage stilling til, når man skal svare på spørgsmålet, og det, man skal tage stilling til, ligger altså ikke før tidligst i sommeren 1997.

For min skyld kan man godt blive ved med den form for politisk aktivitet, man koncentrerer sig om, ved at prøve at forvirre befolkningen omkring folkeafstemningsdiskussionen, men vi kommer det ikke nærmere, og det vil heller ikke være seriøst og ordentligt at forsøge at komme det nærmere. Meget taler for en folkeafstemning, men det korrekte er at tage stilling til det, når der ligger et resultat.

Må jeg så i øvrigt i diskussionen om visionerne bare fastslå, at jeg er glad for det engagement, jeg synes, man kan se spire her i debatten. Må jeg for det første sige, at jeg deler i virkeligheden helt og fuldt fru Charlotte Antonsens understregning af, hvor vigtigt det er, at vi får samlet Europa, hvor vigtigt det er, at det er et frit Europa, et demokratisk Europa, et Europa, hvor alle Europas lande kan deltage i et fornuftigt samarbejde. Jeg synes, det er rigtigt at formulere det sådan. Jeg ville nu nok have ambitionen en hel del ud over det, fru Charlotte Antonsen på Venstres vegne nævner.

Jeg synes, det er rigtigt at sige: Efter næsten 25 års medlemskab af det europæiske samarbejde – i 1997 er det 25 år siden, vi blev medlem af EU – da må det være muligt at gøre op med en del af de myter, som Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet stadig prøver at bilde befolkningen ind. Det må være muligt. Det er jo ikke sådan, at medlemskabet af det europæiske samarbejde truer vores velfærd.

Enhver, der kigger på vores velfærdstal, på vores samfundsudvikling, på vores beskæftigelsesudvikling, vil se, at det kommer i meget, meget, meget afgørende grad an på os selv. Og vi har faktisk formet en vej, som alle i Europa misunder os. Især i de seneste 3 år kan vi vise resultater, som overgår vore samarbejdslande inden for det europæiske område.

Efter 25 år må vi sige: Nu er det tid til endeligt og definitivt at få gjort op med de myter og de postuler om samarbejdet og dets resultater, som jeg hører fra højre side i salen, for det er nu engang sådan, at myterne jo først holder, hvis de på en eller anden måde kan dokumenteres efter 25 års erfaringer. Det kan de altså ikke. Hvad var det for myter, man kom med dengang, og hvad er det for myter, man kommer med fortsat i dag?

Man siger, at medlemskabet truer Danmarks sociale tryghed, men det forholder sig jo i virkeligheden omvendt. Danmarks fremtid handler også om vores rigtige og gode placering i det europæiske samarbejde. Man sagde dengang, at